

N:o 29.

Herr J. Ericsson i Norrby m. fl.: Om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om aflemnande af förslag till beredande af billigare rörelsekapital för jordbruks- och industriidkare.

Bland de många svårigheter, hvilka lägga sitt tryck på den svenska jordbrukshandteringen, industrien och näringarna, ett tryck, som länge varit insedt och starkt framhållet under de skarpa meningsbrytningar, hvilka synnerligast på senare tiden uppstått om sättet att råda bot för det öfverklagade onda, torde en af de väsentligaste vara den oskäligt höga ränta, det inhemska rörelsekapitalet betingar.

Det är ju ett anmärkningsvärdt förhållande, att då räntan hos oss är uppe i 6 à 7 procent, kan den deremot i utlandet vara nere i 3 à 2 procent. Med ett sådant faktum för ögonen är det naturligt, att den i finansärenden oinvigde står undrande öfver orsaken till en sådan pris-skilnad mellan den svenske och utländske värdemätaren, penningen, helst då vår kredit i utlandet under tiden icke varit rubbad och således ingen orsak deruti kan sökas till det anmärkta förhållandet.

Att de rikare kulturländernas kapitalrikedom och i öfrigt stora resurser verka den för dessa länders jordbruks- och industriidkare gynsamma omständigheten af tillgång på billigt rörelsekapital, är väl helt naturligt; men då samfärdseln och varuutbytet länderna emellan vunnit en sådan utveckling, som i vår tid är fallet, synes den anmärkta skillnaden i förevarande fall nästan oförklarlig.

Man gör sig härvid den frågan, huru vida icke äfven hos oss något kunde göras för beredandet af billigare rörelsekapital och huru vida icke Staten kunde och borde på ett eller annat sätt träda emellan. Att de hinder, som till äfventyrs här kunna möta, icke torde få anses öofver-

vinneliga må väl antagas, då det ju lyckats en och annan större gods-egare och industriidkare, genom att vända sig direkte till den utländska penningemarknaden, bereda sig billigare förlags- och rörelsekapital.

Att emellertid en dylik förmån, under nu varande förhållanden och utan någon Statens mellankomst, icke kan beredas det stora flertal, som kan vara i behof häraf för bedrifvandet af sin verksamhet, är lika påtagligt som besannadt af den dagliga erfarenheten, hvadan också våra näringar arbeta under allt för ogynsamma förhållanden, dervid det nya rörelsekapitalet i intet fall är proportionellt till den inkomst, arbetet lemnar. Under tider af ekonomiskt betryck blir detta missförhållande ännu mer märkbart och jordbruk, industri och näringar få, till följd af flera anledningar, och icke minst af denna, föra ett tynande lif och många dess idkare duka omsider under i kampen för tillvaron. Den utländske producenten, som har så många fördelar framför oss — den billiga räntan är härvid ingen oviktig faktor — kan också, med hjälp af de utvecklade kommunikationerna, hålla sina produkter i lägre pris på den svenska marknaden, der den inhemske producenten oftast kommer till korta.

Under sådana förhållanden framställer sig här det spörsmålet, huru vida och i hvad mån, genom lagstiftningens mellankomst, någonting i förevarande fall kunde göras och på hvad sätt sådant kunde ske. Då frågan väl torde vara förtjent af någon uppmärksamhet, våga vi vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga frågan i öfvervägande och till Riksdagen aflemna förslag, om och i hvad mån billigare rörelsekapital kunde beredas jordbrukets och industriens idkare.

Stockholm den 25 Januari 1886.

J. Ericsson

från Östergötland.

Carl Joh. Persson.

C. J. Jakobson.

A. E. Petersson.

Gustaf Andersson.